



Torigues

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	Sector central del terme municipal
Emplaçament	Ctra. local a St. Joan d'Oló 1,5 km i camí direcció N-E (camí de l'Estany) 500 m i trencall dreta
Alçada:	679

Coordenades:

Latitud:	41.86525
Longitud:	2.05053
UTM Est (X):	421201
UTM Nord (Y):	4635251

Classificació

Número de fitxa	08258-111
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Segle	XVIII-XXI
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Recentment rehabilitada
Protecció	Inexistent
Número inventari	Sí: IPA 17161
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08258A005000990000AP
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dl., 20/01/2020 - 01:00

Descripció

Masia de dimensions mitjanes, probablement d'origen medieval, que està emplaçada a l'altiplà per on transcorre el camí tradicional cap a l'Estany, prop del Serrat de Torigues. Consta d'un cos residencial de planta més o menys rectangular, que fa un queixal al sud-est. Originàriament tenia planta baixa més un pis i golfes, i en la recent rehabilitació les golfes s'han transformat en un segon pis. També té coberts a la banda de llevant que formen un barri i, a més, una casa de pedra construïda recentment que imita la tipologia tradicional i que està dedicada a l'allotjament rural. El cos residencial antic presenta una distribució força atípica que reflecteix el creixement de l'edificació en múltiples fases. La façana principal, encarada a llevant, és de distribució irregular, amb un portal rectangular i finestres majoritàriament emmarcades amb maó. Altres finestres, sobretot en el cos que sobresurt, són amb llindes i brancals de pedra. En general la casa ha conservat exteriorment les característiques constructives tradicionals, amb algunes modificacions en les obertures. A la resta de façanes les finestres són també amb llindes i brancals de pedra, però algunes s'han modificat recentment. A la façana nord hi ha una zona porxada als baixos i els arcs de les plantes superiors també s'han modificat; abans n'hi havia menys. A l'angle nord-oest hi ha adossada una petita capella, construïda el 1902 però molt reconstruïda. Són interessants els coberts de llevant, ara rehabilitats i on es conserva una premsa, mentre que el centre del barri és presidit per una magnífica olivera.

Observacions:

Inclusa al Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable de Santa Maria d'Oló amb el num. 45 (Pla Especial Urbanístic 2011)
Inscripció en una llinda interior. 1779

Història

Aquest mas és probablement d'origen medieval, i la primera notícia que en coneixem es refereix al llistat dels veïns que es reuniren el 1394 per la redempció dels drets senyorials del terme d'Oló, on hi consta Jaume de Turigues; cal suposar que era el cap de casa d'aquest mas. Més endavant, no sabem perquè, el mas no consta en el fogatge de 1515 ni en el de 1553, i per tant no podem descartar que l'edifici que ha pervingut fins els nostres dies sigui posterior. A la casa només es conserva una inscripció a l'interior amb la data de 1779. Per la seva tipologia es pot deduir que la masia s'ha anat bastint en diferents fases, però l'obra principal sembla correspondre a aquest segle XVIII. Consta que la casa tenia un molí d'oli.

No en coneixem més notícies fins el 1902, quan l'aleshores propietari, Josep Feliu Quer, va fer construir la capella, dedicada a la Mare de Déu del Roser. Sembla que el rector de Sau residia en aquest mas i hi feia escola per als nens de les cases de les rodalies. Aleshores hi vivien masovers. El 1936, quan va esclatar la Guerra Civil, els masovers eren Miquel Ollé i la seva esposa Maria Codina. Tenien quatre filles i cinc fills, i dos dels marits de les filles durant els anys de la guerra van estar amagats en el bosc, en una mina que van fer. Ja més endavant, entorn de la dècada de 1970 van comprar aquesta finca i la de Sant Miquel els germans Martínez, propietaris d'una serradora a Manresa, a la Pujada Roja. Més recentment la va adquirir Eduard Pallarès, que va rehabilitar en profunditat la casa i els coberts, i va aixecar una casa de nova construcció per dedicar-la a allotjament rural. També es va reconstruir pràcticament de nou la capella, que es trobava molt derruïda. Ara s'hi diu missa un cop a l'any.

Bibliografia

FERRER, Llorenç; PLADEVALL, Antoni i altres (1991). "Oló als temps medievals", "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 104, 107, 206.
SOLÀ BACH, Sebastià (2011). Pla Especial Urbanístic del Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. Municipi de Santa Maria d'Oló, fitxa núm. 45.

